

lægge Bægt paa den Sikkerhed, som Skib og Fragt giver for Kontraktens behørig Opfyldelse, og i hvert Fald maa det nævnte Hensyn vige for det ovenanførte Hensyn til Rederiets store Ansvar for Skipperens Handlinger, saaledes at de i en Rejse Intereserede, som ville sikre sig imod Umbytning af Skipper, maa henvises til at tage et særligt Forbehold i saadan Henseende, jfr. Konv. 2. Apr. 1850 § 126. Forholdet kan end ikke forandres derved, at Skipperen, uden at overskride sin Myndighed, har paataget sig personlig Forpligtelse til Bedste for Skib eller Ladning i den Forventning, at der, naar han blev ved Skibet, vilde gives ham god Beslighed til at paase de indgaaede Forpligtelses Opfyldelse eller i alt Fald til at sørge for at blive holdt stadesløs for, hvad han har udgivet for Redere eller Ladningsejere. Noget andet er, at Skipperen i saadant Tilfælde har billigt Krav paa ved sin ufornødte Afstedigelse enten at dækkes eller dog at faa Sikkerhed af Rederiet for det Ansvar for ham personlig, som maatte flyde af de af ham paatagne Forpligtelser, saaledes som bestemt i § 61 2det Stykke. — Efter §§ 11 og 12 kan Skipperen afstediges af den bestyrende Reder eller, hvis saadan ikke findes, af Majoriteten i Rederiet. Ejer han selv mere end Halvparten i Skibet, saa at der ikke kan blive Majoritetsbeslutning imod ham, giver § 61, 1ste Stykke, Udgang til at faa ham fjernet ved Søretens Kendelse, naar der findes at være skellig Grund dertil; der gælder altsaa her lignende Regel som den, der foreskrives i § 14 med Hensyn til Afstættelse af den bestyrende Reder, dog at det i § 61, ligesom efter § 24 med Hensyn til Strid om Lønningvilkårene, udkræves, at han skal eje mere end Halvparten af Skibet, idet der, naar han kun ejer netop Halvparten, kan blive Majoritet imod ham efter § 12 ved Hjælp af den bestyrende Reders Stemme. — Der har under Lovforslagets Forberedelse været rejst Spørgsmaal om at optage en Bestemmelse, hvorefter den Skipper, der imod sin Vilje afstediges, kan forlange, at Medrederne skulle indløse den Part i Skibet, som han har erhvervet ifølge Aftale med dem for at kunne blive Skipper. En saadan Bestemmelse har man dog fundet ikke at være heldig, idet den vilde kunne misbruges til at vove et uberettiget Tryk paa Flertallets naturlige Beslutningsmyndighed, og forsaavidt der skulde bødes herpaa ved at indskrænke Skipperens Ret til at forlange Udløsning til Tilfælde, hvor der ikke er „skellig“ Grund til Afstedigelsen — saaledes som foreslaaet i det særlig danske Udkast af 1882 —, jes det

let, at man derved vilde komme ind paa et meget omtvisteligt og usikkert Omraade.

Ud § 62 fremgaar det, som alt bemærket, at Skipperen ikke kan forlade sin Tjeneste uden i Medfør af Kontrakten. Selv om han har bundet sig for nok saa lang Tid, kan ikke han, saaledes som det for Mandstabsets Bedkommende foreskrives i § 83, forlange Afstedigelse. Grunden til denne Forstel er dels den langt større Betydning, det har for Rederiet at kunne beholde den antagne Skipper indtil det Hverv, som er ham overdraget, er fuldført, dels at det vel tør forudsættes, at Skipperen ganske anderledes end det underordnede Personale er i Stand til at betænke og vide at vurdere hvad det er, han gaar ind paa. Iøvrigt er det vistnok saa meget mindre betænkeligt at fastholde den anførte Regel overfor Skipperen, da Rederiets egen Interesse vil tilsiige det ikke at beholde en Skipper imod hans Dunst, naar der ikke er særegne Grunde til at anse et Skipperstifte i Djeblippet for uheldigt. Er Skipperen antagen for en bestemt Rejse eller for bestemt Tid, maa han blive indtil Rejsen er endt eller Tiden udløben, og er han antagen paa ubestemt Tid ifølge en Kontrakt, der indeholder bestemte Regler med Hensyn til Opfigelse eller Fratrædelse, maa han rette sig efter disse Regler. Er han antagen paa ubestemt Tid, uden at Kontrakten indeholder saadanne Regler, kan han ej heller have Forholdet naar som helst, men Sagens Natur tilsiiger, at han kun kan træde tilbage, naar Skibet er kommet til en indenlandsk Havn og Rejsen der endt. Her er det imidlertid, at § 62 gør en Modifikation i Reglen, idet det formentlig maa erkendes at kunne blive meget haardt og ubilligt imod Skipperen, om denne skulde være nødt til at blive ved Skibet i en ubestemt lang Tid, langt udover hvad han ved Kontraktens Indgaaelse havde rimelig Grund til at vente, naar Skibet ifølge Rederiets Bestemmelse vedbliver Aar efter Aar at gøre Rejser i Udlandet, maaste i fjerne Have, uden at vende hjem til Danmark. § 62 bestemmer derfor, at naar Skipperen ikke er antagen for bestemt Rejse eller bestemt Tid, og Kontrakten ej indeholder anden Bestemmelse, er han berettiget til at opsigte sin Tjeneste, naar han har været i denne i 3 Aar uden at Skibet i den Tid har endt nogen Rejse i Hjemlandet; han kan dog først opsigte Tjenesten med den løbende Rejses Ende og maa give Rederiet passende Tid og Beslighed til at staffe en anden Fører til Skibet. Han er derhos pligtig til at føre Skibet hjem, efter at det har indtaget Ladning paa Stedet — eller, som det i den nye svenske Sølov er tilføjet, paa et andet, paa